

Ünnepi beszéd Horthy Miklós kormányzói beiktatásának 100. évfordulója alkalmából

Tisztelt ünneplő magyar testvéreim, szeretettel köszöntök mindenkit, aki eljött erre az eseményre, hálás szeretettel köszönöm meg mindenkinek, aki fáradságot, áldozatot nem kímélve, lemondva a vasárnapi megérdemelt pihenésről, itt van, hogy háláját fejezze ki elsősorban Istennek, majd annak az embernek, aki bátor és elszánt kiállással kezébe vette megcsonkított országunk vezetését: vitéz nagybányai Horthy Miklósnak, akit pontosan ma száz éve iktattak be Magyarország kormányzójának tisztségébe.

Hogy jobban megértsük és értékeljük ezt a napot, nézzünk vissza kissé hazánk történelmének eseményeire. Kezdjük azzal, hogy nem nagyon szerettek bennünket itt, Európában már ide való érkezésünkkel sem. Amikor megjelentünk Európa keleti kapujában, az itt élő, vezető szerepben tetszelgő, hatalmi pozíciójukat féltő államszövetségek és sajnos a legfőbb egyházi vezetők is azon a véleményen voltak, hogy „márpedig a magyarok kiirtandók” és ennek szellemében háborús fogadtatásban részesítettek bennünket. Hogy aztán Pozsonynál 907. július 4-től 6-ig, azaz három nap alatt megsemmisítő csapást mértek Árpád seregei reájuk, volt az első figyelmeztetés számukra és mindenki számára.

Az is sajnálatos, hogy erről nem tanítottak bennünket és még ma is mintha szégyellenénk e győztes csatánkat. Békén is hagytak bennünket vagy 150 évre, és ezalatt kereszténnyé váló magyar népünk előtt az Árpád-ház példás, igazi keresztényi életvitele elbűvölte Európát: ezen rövid idő alatt szentek sarjadtak ki tömegével, akiket mind a mai napig csodál a józanul gondolkodó világ. Megmaradtunk, sőt példakép lettünk. Aztán jöttek a tatárok, ekkor már a keresztény Magyarország volt a keleti bástyája Európának, egyben vérző testével áldozata is ennek a támadásnak. Ezt is kivédtük. Közben a muzulmán erők is gyülekeztek, hogy az európai kereszténységet kiirtsák, hazánk területén tartózkodtak 150 évig, ezalatt a 7 és fél millió lakosból 1 millió maradt, elhurcolták fiainkat, hogy janicsárokká pofozzák, lányainkat meg háremnőkké alázzák, földünk termését fölélétk, de mindezek után is megmaradtunk. Igaz, az európai hadak segédletével, mert ekkor már a józanul gondolkodó keresztény Európa uralkodói és a római pápa látták: ha az oszmán seregeket ki nem verjük Európából, Európa megszűnik létezni. Az újkor embertelen eszméi sem kímélték bennünket: megtapasztaltuk mind a kommunizmusnak istentelen, mind a fasizmusnak embertelen, ezáltal mindkét izmusnak ördögi lényegét, de ezeket is túléltek.

Mert mi, magyarok kiirthatatlanok vagyunk. Megpróbálták elrabolni anyagi értékeinket – gondoljunk az alaptalanul megvádolt és császárellenes hűtlenséggel vádolt magyar főurak családi vagyonának elkobzására, értékeinek ekhós szekereken Bécsbe történő elrablására. Annyi csapás és kiirtó szándék ellenére is mindig talpra álltunk, jövőt terveztünk. De mindig kellett oly elszánt vezető, aki hitt nemzetünk feltámadásában és megmaradásában, mint Szent István király, IV. Béla király, Hunyadi János hadvezér és kormányzó, Rákóczi Ferenc fejedelem, valamint Kossuth Lajos és Széchenyi István, a szabadságharc szíve és lelke. És elérkeztünk a Nagy Háborúhoz, magyar népünk törbecsalásához.

Aztán annak végén pedig, mint vesztes országot – mert a bűnössé nyilvánítást elrettentő és példás büntetés kellett, hogy kövesse – gondolták ők –, feldarabolták, megcsonkították országunkat abban a hiszemben, hogy a tehetetlenné, csonkolt végtagokkal bénává tett töpörített országot végre elérni a pusztulás, az idegenbe kényszerített országrészek magyar lakosai pedig majd megbékélnek állapotukkal és beolvadnak új hazájuk többségi nemzettestébe, de tévedtek ők is: a

csonka Magyarország elismert és csodált, egyben irigyelt ország lett, és a külhoni igaz magyarokból nem halt ki az együvé tartozás érzése. A sírunkat megásták azok, akik a gonosz lélek eszközei voltak, de az Apponyi-jóslat szerint mi leszünk ott a sírásók temetésén. Ugyanis ne feledjük, hogy hazánk és népünk mennyei védelmet élvez, örökös királynőnk és Nagyasszonyunk, a Boldogságos Szűz Mária most is ott volt magyar népünk mellett, és mint mindig: most is kellett valaki, aki felvállalja a szinte lehetetlent: Magyarországot megmenteni, talpra állítani. Ma száz éve tehát, hogy hittel és reménnyel, elszántsággal és töretlen kitartással, mint Magyarország kormányzója elkezdte ezt az emberfeletti munkát Horthy Miklós. A bölcs és profetikus gróf Apponyi Albert nem indul a kormányzóválasztáson, lemond Horthy javára, mert ő is meglátta benne a vezetni képes államférfit.

A még élő IV. Károly magyar királyt a Nagy Háború végén ugyan megfosztották, lemondatták a magyar királyi trónról, Horthy Miklós kormányzó azonban nem akart király lenni, mert végül is volt magyar király, csak nem gyakorolhatta jogait az antanthatalmak gonosz döntése miatt. És még ott volt Égi Királynőnk is, aki bizonyára vigyázta és óvta, mint ahogy ma is vigyázza és óvja magyar népünket, megmaradásunkat. Kedves emlékező magyar testvéreim, csendes imában köszönjük meg kormányzónk szolgálatát, de közben imádkozunk is érte, mert ember volt ő is, tévedett ő is, az események befolyásolták őt is, mint mindannyiunkat, imánkban kérjük Istent és Örökös Királynőnket, a Nagyboldogasszonyt országunk és népünk megmaradásáért, mivel a gonoszság tovább dolgozik, nekünk is minden erőnket latba kell vetnünk keresztény, magyar megmaradásunkért. Adja Isten, ámen. Imádkozunk közösen: Mi Atyánk, aki a mennyekben vagy...

Budapesten, 2020 március 1-jén, a Szent Gellért téren